
BEFORE
MEMORY
ARRIVES
FERDINANDO FREGA

ÎNAINTE SĂ VINĂ AMINTIREA

The Art of Attraction · 08

Când se naşte un copil, primul lucru la care se uită toată lumea sunt ochii.

Ne aplecăm peste leagăn, ne apropiem, căutăm o culoare.

Vor fi ai mamei?

Vor fi ai tatălui?

Apoi vine un medic sau o asistentă şi spune lucrul pe care nimeni nu vrea să-l audă: că culoarea nu există încă. Că la început e aproape aceeaşi pentru toţi. Un gri, un albastru spălăcit, culoarea cuiva care încă n-a văzut nimic.

Pentru că aşa stau lucrurile.

La începutul vieţii, privirea este universală.

Este goală.

Şi îi trebuie luni ca să se umple.

Irisul lucrează încet. Depune puţin căprui, puţin verde, puţin negru. Ca şi cum trupul ar aştepta să înţeleagă la ce lume va trebui să privească înainte de a hotărî cu ce ochi s-o privească.

Am crezut mereu că nici după aceea nu e foarte diferit.

Continuăm să ne naştem cu privirea aceea goală.

Şi ne petrecem restul timpului umplând-o.

Fiecare experienţă lasă o urmă.

Fiecare bucurie adaugă o nuanţă.

Fiecare durere adaugă alta.

Şi astfel, fără să ne dăm seama, ochii încetează să mai fie doar o parte a trupului şi devin o arhivă.

O memorie tăcută.

Apoi vine clipa în care înţelegem un adevăr simplu şi crud: adesea îi vedem cu adevărat pe oameni abia atunci când nu-i mai putem privi.

Şi atunci amintirea ne duce înapoi.

La o frază nespusă.

La un telefon amânat.

La o vizită pe care am fi putut-o face.

La o îmbrăţişare pe care am considerat-o de la sine înţeleasă.

Nu, nu mi-am pierdut minţile.

„Mai ai puţină răbdare, cititorule, şi urmează-mi raţionamentul."

De câte ori ne gândim la cei care s-au dus şi la lucrurile pe care am fi vrut să le spunem sau să le facem?

Li s-a întâmplat tuturor.

Şi se va mai întâmpla.

Dacă astăzi aş putea vorbi cu cineva care nu mai este aici, l-aş alege pe tata, pe mama, pe bunicii mei, pe sora mea, un prieten apropiat.

Şi aş începe mereu la fel.

Aş spune:

„Iartă-mă dacă nu ţi-am dat timpul pe care îl meritai.

Iartă-mă dacă am tot alergat după urgenţele mele, după ţelurile mele, după egoismul meu de fiecare zi, fără să înţeleg că într-o zi aveam să merg şi eu pe acelaşi drum ca tine."

Apoi mintea călătoreşte şi mai departe.

Străbate secolele.

Aş vrea să-l întâlnesc pe Isus, nu ca să-i pun întrebări, ci doar ca să-l ascult.

Aş vrea să-i întâlnesc pe Galileo Galilei, pe Einstein, pe Machiavelli, pe Michelangelo, pe Dante Alighieri, pe Padre Pio din Pietrelcina, pe Kipling, pe John Fitzgerald Kennedy — şi pe zarzavagiul de la parter, împreună cu patronul cârciumii de vinuri.

Şi apoi, aproape ca sub o vrajă, aş vrea să le ascult pe toate femeile lumii.

Fără deosebire.

Pentru că fiecare dintre ele ar avea ceva diferit de povestit.

O perspectivă diferită.

O poveste diferită.

Un adevăr diferit.

Şi totuşi, coborând înapoi cu picioarele bine înfipte pe pământ, ajung la o paralelă care mi se pare frumoasă.

Dacă tot ce creăm, tot ce credem că are valoare, tot ce le-ar putea lăsa ceva celorlalţi nu este împărtăşit cu oamenii la timp, atunci se întâmplă mereu acelaşi lucru.

Vine ziua în care cineva va spune:

„Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc."

„Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să-l ascult."

„Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să ştiu ce gândea."

Dar responsabilitatea pentru ceea ce rămâne nevăzut nu stă niciodată doar la cel care creează.

Adesea stă la cei care nu-l arată la timp — iar aici, ca întotdeauna, femeile sunt maestre: ele ştiu să se facă văzute.

Şi stă la cei care hotărăsc ce se vede: web-ul. Dacă Google nu-ţi dă vizibilitate, nu te citeşte nimeni — decât dacă plăteşti.

La cei care nu le permit oamenilor să observe ce se întâmplă chiar sub ochii lor.

Pentru că amintirea vine aproape întotdeauna după aceea.

Privirea, în schimb, când avem noroc, vine la timp.

Ferdinando